

АНГЕЛСКА КРЪВ

Налини Синг

Превод от английски Гергана Дечева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Angels' Blood*

Copyright © 2009 Nalini Singh

All rights reserved

Превод Гергана Дечева

Редактор Сабина Василева

Коректор Милена Братованова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1723-2

АНГЕЛСКА КРЪВ

Тя гледаше като хипнотизирана как Рафаел върви към ръба на покрива. Той беше същество, сътворено с *изящество*, той беше синоним на блясък и величие. Само докато го наблюдаваше как се движи, сърцето ѝ замираше и се свиваше болезнено. Да, осъзнаваше, че той е само един мираж, знаеше, че е смъртоносно опасен, много по-опасен от ножа, който се притискаше в бедрото ѝ. Никой никога, дори самата тя, не би могъл да отрече очевидния факт, че Рафаел бе създаден за обожание, за преклонение.

Именно тази напълно грешна мисъл я извади от собствените ѝ разсъждения. Тя рязко избута стола назад и вперя очи в гърба му. Да не би да се опитваше да разбърка мислите ѝ, да ѝ внушава? Играеше си със съзнанието ѝ? Точно тогава той се обърна и тя видя агонизиращото синьо на очите му. За секунда си въобрази, че се кани да отговори на въпроса ѝ, но той само извърна поглед и... изчезна от покрива.

Тя скочи от стола, но веднага след това се строполи със зачервени бузи, когато той литна нагоре да посрещне един ангел, когото Елена не бе видяла досега.

Михаела.

Женският еквивалент на Рафаел. Красотата ѝ бе така непоносимо интензивна, че Елена я усещаше дори от това голямо разстояние.

Това подскочи отново, осъзнавайки, че е свидетел на среща между двама ангели в небето. Гледката беше абсолютно неописуема. Беше виждала Михаела на снимки, но реалността беше на светлинни години от малкото, което можеше да улови една снимка.

– Сара никога няма да повярва – промърмори на глас Елена и за секунда забрави за отвратителната миризма на младия вампир, понеже вниманието ѝ беше напълно отвлечено.

Кожата на Михаела имаше цвят, какъвто вероятно не

Налини Синг

съществува никъде другаде – на най-пречистения, най-деликатния, най-съвършения млечен шоколад. Косата ѝ падаше до кръста като блестяща каскада от гъста течност, дива маса меко сияние. Тялото ѝ беше самата женственост – елегантно, крехко и в същото време с изкусителни извивки. Крилете ѝ имаха деликатно бронзово сияние, а лицето...

– Уау! – Дори погледнато отдалеч, лицето на Михаела беше самата божественост. На Елена ѝ се стори, че може да види очите ѝ – ярко, невъзможно... нереално зелени, но после си помисли, че най-вероятно си въобразява, защото двамата бяха прекалено далеч.

Нямаше значение наистина. Женският архангел имаше лице, което можеше да спре трафика в цял Ню Йорк и да предизвика множество верижни катастрофи.

Елена сви недоволно вежди. Въпреки че оценяваше красотата на Михаела, не изпитваше затруднение да мисли рационално, което означава, че проклетият арогантен кучи син се беше набъркал в мислите ѝ, играеше си със съзнанието ѝ. Искаше тя да му се възхищава? На Рафаел тепърва му предстоеше да се разочарова, защото никой – дори и един архангел – не можеше да я превърне в кукла на конци.

Сякаш чул мислите ѝ, Рафаел каза нещо на другия ангел и полетя обратно към покрива. Този път кацна много бавно. Беше убедена, че го прави нарочно – за да ѝ покаже крилете си от вътрешната страна. Сякаш всяко перо бе нарисувано с четка, потопена в злато. От връхчето, където златистото беше концентрирано, а после ритмично изсветляваше до изумително бяло. Въпреки гнева си Елена трябваше да погледне истината в очите – ако дяволът... или някой архангел дойде при нея и ѝ предложеше крилете си, тя със сигурност щеше да продаде душата си.

Но ангелите не Преобразяваха в ангели, а само във вам-

АНГЕЛСКА КРЪВ

пири. Правеха само кръвопийци. Откъде идваха ангелите? Всъщност никой не знаеше. Елена предполагаше, че родителите им са били ангели, макар че не се сещаше да е виждала бебе ангел.

Мислите ѝ отново излязоха от релси, но после скочи, стисна стола си и го запрати с трясък в плочките.

– Излез. От Главата. Ми.

Рафаел спря.

– Имаш ли намерение да използваш този нож? – Думите му бяха ледени. Въздухът миришеше на кръв и след секунди тя разбра, че това е нейната собствена кръв. Не бе усетила кога е измъкнала ножа изпод панталона си и сега стискаше и впиваше острието в дланта си. Никога не би направила такава грешка. Той я принуждаваше да се само-нарани. Искаше да ѝ докаже, че тя е само играчка, с която можеше да се забавлява. Тя стисна по-силно острието.

– Ако искаш да ти свърша работа, добре, но няма да ти позволя да ме манипулираш.

Очите му бегло се преместиха към капещата от дланта ѝ кръв. Не се налагаше да ѝ отговаря.

– Може би имаш силата да ме контролираш – каза тя в отговор на присмеха, изписан на лицето му. – Но ако това би ти гарантирало добре свършена работа, никога нямаше да си направиш усилието да наемеш мен. Ти имаш нужда от мен, от *Елена Деверо*, а не от някое от твоите малки вампирчета, които манипулираш да вършат дребни и незначителни неща.

Пръстите ѝ отпуснаха ножа и тя усети силния спазъм, който я принуди да хвърли острието. Ножът падна на земята и тъпият удар потъгна в меката възглавница от локвата кръв, която се бе изляла в краката ѝ.

Тя не помръдна, не се и опита да спре кръвта. Рафаел се приближи на около метър от нея, но тя не беше готова да отстъпи от позицията си.